

[Ole Espersen]

grund til allerede her ved indledningen af debatten at takke alle vores forhandlingspartnere for dette gode samarbejde, som viser, at der kan skabes politiske resultater også i en krisetid. For resultater er der jo blevet skabt. Vi har endnu ikke set de fleste af disse resultater, for de er, som jeg sagde, først lige blevet udmøntet; de kommer senere. Men vi har rimelig grund til at lade en del af den pessimisme, der ellers har præget Danmark, blive afløst af en forsigtig og behersket optimisme.

Diskontoen har kunnet sættes ned, og vores energipolitik har haft klart gunstige resultater. Vi ligger nu i spidsen blandt medlemslandene i Det Internationale Energiagentur, både for så vidt angår besparelser og for så vidt angår omlægninger af energien. Men vi må videre også inden for dette område. Man vil se af finanslovsforslaget, at der er afsat ganske store beløb til videreudvikling af vores energipolitik, og herunder har vi lagt megen vægt også på en videreudvikling af muligheden for at bruge vedvarende energi.

Det væsentligste, der er sket, ud fra en rent økonomisk betragtning, er nok forbedringen af handelstallene. Importen i de første 8 måneder af dette år er faldet i mængder med 4½ pct. i forhold til sidste år. Det er klart, at det er udtryk for en nedgang i efterspørgslen, der også har ramt den indenlandske efterspørgsel og dermed været med til at øge arbejdsløsheden. Af den grund er det vigtigt for os også at kunne konstatere, at eksporten i mængder, altså i faste tal, er steget, endda med 8 pct. Det er det, der skal give flere arbejdspladser, det er det, der skal løse vore problemer på lang sigt.

Vi er klar over, at den eksportstigning, der har været tale om, er ved at stagnere, men ikke desto mindre ser vi dog i finansrederegørelsen, som blev offentliggjort i går, at man også for det kommende år regner med en eksportstigning på 4 pct. Det, jeg her har nævnt, er særlig bemærkelsesværdigt og kan give grund til optimisme, fordi vores eksport er steget og vores import faldet i en periode, hvor alle de lande, vi konkurrerer med, har sat sig det samme mål, som vi har gjort. Ikke desto mindre er det altså lykkedes for os at sætte vores politik igennem.

Vi har i det hele taget, ikke blot på dette område, men også på andre områder, demonstreret, at socialdemokratiet ikke kun har en politik i opgangstider. Vi er naturligvis

ikke, som nogle har hævdet, uden en politik i økonomiske nedgangstider. I en sådan situation er det mest afgørende for os, at vi kan fastholde velfærdsstaten, og det er mit partis opfattelse, at det, der er gennemført i kraft af forliget, netop har været udtryk for, at vi har været i stand til at fastholde velfærdsstaten. Vi har formået at bevare den offentlige sektor, det, der er så væsentligt bl. a. for en rimelig indkomstfordeling her i landet. Vi har formået at gennemføre en politik, der har givet sig udtryk i, at nogle skal bære byrder, men sådan, at de mindste byrder er lagt på de svageste skuldre. Vi har været i stand til at afvise endda meget stærke angreb på velfærdssamfundet og et helt urimeligt angreb på den offentlige sektor. Vi har været i stand til at afvise de angreb, der har været rettet mod arbejdsløshedsunderstøttelsen, som netop er et væsentligt udtryk for den solidaritet, vi ønsker at vise, og disse angreb har været mange.

Derved har vi vist, at vores tale om solidaritet ikke er tomme ord. Det er jo egentlig fantastisk, at der er partier her, der mener, at væsentlige dele af vores økonomiske problemer skal løses ved at lade de arbejdsløse bære endnu større byrder. De, der lider, personligt og allerede også økonomisk, under arbejdsløshedens svøbe uden egen skyld, skal f. eks. efter venstres økonomiske plan drives til arbejde på arbejdspladser, som vi godt ved ikke findes. Der skal lægges økonomiske byrder på dem, som vi godt ved ikke kan medføre, at de får arbejde, men som medfører, at deres byrde, psykologisk, personligt og økonomisk, blot øges.

Vi synes, det er beskæmmende, og vi har lagt megen vægt på, at vores politik på dette område har kunnet fastholdes, at vi ikke har måttet bøje os for nogen form for angreb af den slags. Men det er klart, at det vigtigste, når vi taler om alle disse problemer, er at skaffe nye arbejdspladser. Vi har med bekymring set udviklingen bl. a. inden for bygge- og anlægssektoren, og den bekymring har været årsagen til det forlig, der er indgået om et øget boligbyggeri, om sikring af mere vedligeholdelse og opretning og om bedre finansieringsformer. Vi må skaffe flere arbejdspladser, og det er der herved skabt væsentlige muligheder for.

Men kapitalforsyningen er også vigtig, når vi taler om flere arbejdspladser, og i den for-